

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

ROBERTS KREISS ZAGLIS

VIŅŠ NOZAGA NEPAREIZO LIETU
NO NEPAREIZĀ CILVĒKA...

ROBERTS
KREISS

ZAGLIS

ROBERT
CRAIS

the
WANTED

ROBERTS
KREISS

ZAGLIS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Kr 454

Copyright © 2017 by Robert Crais
Penguin supports copyright

Roberta Kreisa romāna "Zaglis"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-923-6

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

*Manam draugam Oto Pencleram –
drošai rokai nedrošā pasaulē*

PROLOGS

VIESMĪĻA PALĪGS

Hārvijs un Stems

Hārvijam un Stemsam veicās, bet viņi nedrīkstēja gluži vienkārši iebrāzties klubā un pavicināt fotogrāfiju. Pirmā Neidentificētā Vīrieša portrets bija bīstams, jo saistīja Hārviju un Stemsu ar tajā redzamo personu un meiteni, kura uzvēma aktierim, kā arī ar visu, kas drīzumā notiks. Stems un Hārvijs nekādi negribēja, ka viņus sasaista ar šo fotogrāfiju. Tās dēļ viņus varēja nogalināt.

Ieraugot daudzos cilvēkus rindā pie deju kluba, Hārvijs sarauca pieri.

– Tas ir ārprāts, Stems. Vai tiešām tu gribi atrasties šo simtu sabiedrībā?

– Tikai tava viesmīļa palīga sabiedrībā, Hārvij.

– Varbūt šovakar viņš nemaz nestrādā. Mana kontaktpersona to nezināja.

Viņi runāja par divdesmit divus gadus veco nosacīti pirms termiņa atbrīvoto Džesiju Gusmanu. Vajadzēja noskaidrot, vai meitenes stāsts ir patiess, tāpēc Hārvijs šur un tur piezvanīja un viņa redzeslokā nonāca Gusmana vārds. Viesmiļa palīga pagātnē bija aresti par sīkiem pārkāpumiem, nelegālu narkotiku lietošanu un briesmīgas neveiksmes, kuras solījās kļūt vēl briesmīgākas, kad viņš sastaps Hārviju un Stemsu.

– Ja Gusmana šeit nav, mēs viņu noķersim mājās. – Stemss paraustīja plecus. – Jebkurā gadījumā cerēsim, ka viņš atceras kaut ko noderīgu.

Hārvijs izvalbīja acis.

– Ko atceras? Vēmēju? Šādās vietās neviens nevar atšķirt vienu vemjošu meiteni no citas. Viņi ik nakti mazgā vēmekļus.

Stemss nevarēja ciest Hārvija negativismu.

– Nav jau tā, ka viņa būtu vēmusi tualetē, Hārvij. Viņa apvēma televīzijas zvaigzni.

– Tur nav nekā, ko atcerēties, Stems. – Hārvijs nopūtās un papurināja galvu. – Meitene to izdomāja.

– Viņa nemeloja. Kundze stāstīja mums patiesību.

– Es nešaubos, ka meitene to apgalvoja, bet noziedznieki melo visu laiku, it sevišķi paši par sevi. To sauc par izdomātas dzīves konstrukciju. Vai arī par blēņām.

– Hārvij.

– Kas?

– Tev taisnība. Iespējams, ka meitene stāsta pasacinas, bet mums tik un tā ir jāpārbauda.

Padevies Hārvijs pamāja.

Tās dienas sākumā Stemss un Hārvijs sadzina pēdas nozagtai spoguļkamerai Santamonikas sīkumtirgū. Viņi atrada tirdziņa pastāvīgo apmeklētāju, kādu padzīvojušu sievieti ar saulē apsvilušu ādu un vecuma plankumiem. Sieviete atcerējās jauno pāri, kas kameru pārdeva. Viņa aprakstīja slaiku meiteni ar zaļām acīm un rētu uz delnas locītavas un glītu jaunu puisī ar bedrītēm vaigos. Meitene bija vareni piedzērusies, malkoja degvīnu no sārtas plastmasas glāzītes un stāstīja dīvainus atgadījumus. Piemēram, kādā smalkā Holivudas klubā, kura nosaukums saistīts ar zirgiem un kuru viņa bieži apmeklē, meitene reiz apvēmusi bijušo aktieri. Stemss aizrāvās, tad parādīja uzņēmumu un bija pārsteigts, ka sieviete sacīja: "Nē, tas nav puisis, kurš bija kopā ar meiteni." Stemss nožēloja, ka ir parādījis fotogrāfiju, bet jaunā informācija bija tā vērtā. Spoguļkamera bija novedusi pie vēmējas, un viņa savukārt bija saistīta ar Holivudas deju klubu. Hārvijs prata sabojāt jebkuru prieku, bet – ja viņi atradīs meiteni, tad atradīs arī Neidentificētos Vīriešus un visu citu, ko viņi bija nolīgti atrast.

"Kleperis" bija viens no tiem slavenību klubiem, pie kura durvīm paparaci bija ierīkojuši pat veselu nometni un kuru apsargāja trīssimt mārciņas smagi vīri, savukārt neskaitāmas izaicinoši saposušās sievietes un

nervozi vīrieši lūdās šveicaram, lai viņus ielaiž. Stemss novietoja viņu zagto *Chrysler* aiz stūra un iedeva šveicaram tūkstoti skaidrā naudā, lai nopirktu iespēju rindā nestāvēt.

Šo vietu Stemss nevarēja ciest. Te pulcējās sasvīduši hipsteri, dzērāji, liekuļi un bagāti ārvalstnieki, kas locījās zviedru dīdžeja atskaņotā hiphopa deju mūzikas vesera ritmā. Stemss un Hārvijs pašķīrās, lai atrastu viesmīļa palīgu, savus meklējumus slēpjot aiz jokiem un ākstīšanās. Iztaujātie darbinieki nezināja, ka viņus iztaujā, neviens nenojauta, ka viņiem vaicā par viesmīļa palīgu. Stemss un Hārvijs prata savu darbu.

Pēc stundu ilgiem pūliņiem Hārvijs paslīdēja garām divām sievietēm pieguļošos mirdzoši zilos tērpos un pačukstēja:

- Es viņu atradu. Tā meiča nemeloja.
- Tu joko? – Stemss bija šokēts. – Tiešām?
- Viņš ies pārtraukumā un satiksies ar mums sānīliņā vienu kvartālu tālāk.
- Skaties, lai neviens tevi neredz.
- Neviens mani neredz, Stems. Nekad.

Stemss aizsteidzās atpakaļ pie automobiļa un aizbrauca līdz norādītajai ieliņai. Pēc divām minūtēm pienāca Hārvijs ar kārtīgu, glītu, brūnādainu puisī.

Hārvijs lika puisim apsēsties priekšā, pats ieslīdēja aizmugures sēdekļī un sacīja:

- Džesij, šis ir izmeklētājs Mansons. Rič, tas ir Džesijs Gusmans. – Viesmīļa palīgs pastiepa plaukstu, bet Stemss izlikās, ka to neredz.

– Viņš ir salietojies.

Puiša acis noraustījās kā divas maijvaboles, kas at-
situšās pret iedegtas lampas kupolu. Bija skaidrs, ka
viņš ir nobijies.

– Nē. Nē, kungs. Es esmu programmā.

– Ja es tevi pārbaudītu, vai tu būtu tīrs?

Automobiļa aizmugures tumsā Hārvijs izšāva roku
un papliķēja Gusmanam pa plecu.

– Beidz viņu mocīt, Rič. Džesijs strādāja vakarā, kad
meitene apvēma aktieri. Viņš to redzēja.

Gusmans pamāja.

– Viņa uz šejieni nāk bieži. Un tikpat bieži viņai ir
nelabi.

– Lieliski. Kā viņu sauc?

– Tik tuvu es viņu nepazīstu. Man ar apmeklētājiem
nav jāsarunājas. Es esmu viesmīļa palīgs.

Stemss skaļi paošņāja gaisu kā suns, kas uztvēris
smaržu.

– Es saozu blēņas.

Hārvijs atkal ierunājās mīlīgā un rāmā balsī gluži kā
džezmenis pulksten divos no rīta:

– Atslābsti, Džesij. Kāda viņa ir? Apraksti viņu!

– Tiešām glīta. Kā modele. Viņai ir zaļas acis un rē-
ta uz delnas locītavas.

Tobrīd Stemss uzmeta skatienu Hārvijam. Šāds ap-
raksts atbilda meitenei no sikumtirgus. Stemss atgāzās
sēdekli un nopētīja viesmīļa palīgu.

– Tā, Džesij. Tu man patīc jau labāk. Izklausās pēc
mūsu meitenes. Viņa šurp nāk bieži?

- Jā, kungs.
- Vai viņa tagad ir šeit?
- Nezinu. Nedomāju vis, bet klubs ir liels.
- Pielūdžeji?

Jauneklis nervozi pasmaidīja.

- Viņa ir pievilcīga, un viņai vienmēr ir puīši.

- Parādi viņam, - Hārvijs ierunājās no tumsas. Stemss vilcinājās, tāpēc Hārvijs atkārtoja: - Parādi viņam foto.

Stemss izņēma savu telefonu. Attēls, ko tajā varēja redzēt, bija iegūts no kvalitatīvas novērošanas kameras dzīvojamā rajonā. Video bija uzņemts naktī, un tajā bija redzami trīs personāži, kas rindā cits aiz cita zogas gar māju. Acīmredzot viņi zināja, ka tiek novēroti, jo katrs gāja, pieliecis galvu, un bija ģērbies džemperī ar kapuci un cepurē, kas aizsedza seju. Otrais jauneklis - tas, kuru dēvēja par Pirmo Neidentificēto Vīrieti, - sabojāja visu, jo izgāja no ierindas un paskatījās augšup uz kameru. Attēlu vajadzēja uzlabot un attīrīt, bet tas izdevās. Beisbola cepure un kapuce aizsedza trešdaļu jaunekļa sejas, bet viņa vaibstus varēja izšķirt. Tagad Hārvijam un Stemsam bija jānoskaidro viņa vārds. Stemss pastiepa telefonu uz priekšu.

- Kā ar šo jaunekli? Vai tu esi viņu redzējis kopā ar meiteni?

Gusmans nopētīja attēlu.

- Es esmu diezgan pārliecināts, ka viņš ir redzēts, bet meitene biežāk ir kopā ar citu puisi.

Nolicis telefonu, Stemss atkārtoja visu, ko bija teikusi vecā sieviete.

– Garš. Glīts. Bedrītes vaigos.

– Jā. – Gusmanam iedegās acis. – Aleks.

Stemss palūkojās uz Hārviju un centās nesmaidīt. Hārvijs iedrošinot paspieda Gusmanam plecu.

– Pareizi. Vai tu zini Aleka uzvārdu?

Jauneklis piemiedza acis, it kā domātu, ka viņam to vajadzētu zināt. Diemžēl viņš nezināja.

– Daži no personāla viņu pazīst. Aleks ir viesmīlis Sanfernando ielejā.

Jau atkal Stemss uzmeta skatienu Hārvijam.

– Viesmīlis Sanfernando ielejā. – Viņš no jauna uzrunāja Gusmanu. – Kā tu to zini?

– Viņam dod dzērienus par brīvu. Ar viņu runājas. Aleks šeit ir biežāk nekā meitene.

– Ja? Tātad... kurš no kluba pazīst Aleku?

– Kristala un Pols. Viesmīle un bārmenis. Es varu viņiem pavaicāt un noskaidrot Aleka uzvārdu.

Stemss nelikās zinis par Gusmana piedāvājumu.

– Vai kāds cits vēl ir par to interesējies?

– Policists?

– Jebkurš.

– Nekas tāds nav dzirdēts, un man nav ne jausmas par to, vai kādam citam ir vaicāts.

– Neviens nav jautājis par meiteni, Aleku, viņu draugiem? – Hārvijs tincināja.

Gusmans mēģināja pagriezties, bet Hārvija pieskāriens viņu apstādināja.

– Nē, kungs. Ko viņi izdarīja?

Stemss joprojām par viņu nelikās zinīs un paraudzījās uz Hārviju.

– Kā tu domā?

Hārvijs gandrīz vai čukstēja:

– Es domāju, ka Džesijs ir daudz palīdzējis. Paldies tev, Džesij!

– Jā, puis. – Stemss uzsmaidīja jauneklim. – Mēs esam tavi parādnieki.

– Vai es varu iet?

– Droši.

Stemss padeva roku.

Gusmans bija pārsteigts, tomēr plati pasmaidīja un to saņēma.

Brīdī, kad viņi sarokojās, Hārvijs apmeta Gusmanam ap kaklu cilpu. Stemss jaunekli turēja cieši un ar spēcīgu kreiso āķi iesita viņam pa deniņiem. Puisis locījās, purinājās un iespēra pa automobiļa paneli. Stemss atkārtoja sitienus, un Hārvijs savilka auklu. Spārdīšanās kļuva vārgāka un beidzot norimās pavisam. Stemss pārlicinājās, ka viesmīļa palīgs ir miris, un pabāza līķi zem paneļa. Hārvijs neko neteica. Stemss iedarbināja *Chrysler* un aizbrauca no šķērsielas. Kaut kur tumsā bija dzirdama Hārvija elpa.

– Viņš redzēja fotogrāfiju.

– Tas tiesa, – atteica Hārvijs.

Stūrējot cauri Holivudai, Stemss un Hārvijs lūkojās pēc vietas, kur izmest līķi. Pirmā Neidentificētā Virieša